

Exekuční soud prohlásil usnesením ze dne 24. prosince 1930, že zástavní právo vymáhajícího věřitele (úřadovny B. všeobecného pojišťovacího ústavu v Praze) uhaslo, ježto ho bylo dobyto dne 14. listopadu 1930 a dne 15. prosince 1930 byl na jmění dlužníka vyhlášen úpadek. **Rekursní soud** napadené usnesení zrušil. **Důvody:** Exekuční soud především přehlíží, že exekuce, o níž tu jde, týká se nedoplatků pojišťovacích příspěvků, jež jsou podle § 72 zákona ze dne 21. února 1929, čís. 26.sb. z. a n. v exekučním řízení postaveny na roveň daňovým nedoplatkům, pro něž však předpis § 12 konk. ř. vůbec neplatí. Nehledíc k tomu, přehlíží prvý soud, že uhasnutí soudcovských oddělných práv nabytých v posledních šedesáti dnech před vyhlášením úpadku jest podmíněno tím, že nedojde k zastavení úpadku podle § 166 konk. ř., ježto v tomto případě ona práva obživnou. Nesmí tudíž býti exekuční řízení zastaveno, nýbrž jest při takových oddělných právech jen posečkati se zpeněžovacím řízením a může býti exekuce zastavena teprve, až je jisto, že zastavení úpadku podle § 166 konk. ř. nepřichází již v úvahu. Při tomto stavu věci jest však recurs vymáhajícího věřitele odůvodněn a bylo napadené usnesení zrušiti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Že výsada § 12 konk. řádu přísluší i nedoplatkům na příspěvcích k všeobecnému pensijnímu ústavu ve smyslu zákona ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n., jest zřejmo již z § 52 konk. řádu (»příspěvky k pensijnímu a sociálnímu pojištění a jiné veřejné dávky«), zejména však z § 72 zákona čís. 26/1929, podle něhož může býti dlužné pojistné i s úroky vymáháno soudní exekucí na základě vykonatelného výkazu nedoplatků a požívá v exekučním řízení přednostního práva nedoplatků daňových, v řízení úpadečném a vyrovnacím pak přednostního práva tam stanoveného. Jest tedy toto pojistné i s příslušenstvím výslovně postaveno na roveň daním, jakožto veřejným dávkám i v úpadečném řízení.

Čís. 10842.

Odpůrcí řád.

Věřitel, jenž se pokládá za zkrácena zcizením nemovitého majetku dlužníkovy, může požadovati pro sebe jen to, co bylo odporovatelným jednáním zcizeno z dlužníkovy jmění, a to jen potud, pokud jest toho třeba k jeho uspokojení, a, není-li to možné, má mu odpůrce dáti náhradu, nemůže se však domáhati na odpůrci, by mu platil, k čemu byl dlužník povinen.

(Rozh. ze dne 3. června 1931, Rv I 795/30.)

Odpůrcí žaloba žalobce proti žalovaným byla zamítnuta **soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto**

d ů v o d ů:

Odpůrčí žalobou podanou proti žalovaným podle § 2 čís. 3 odp. řádu domáhá se žalobce výroku, že trhové smlouvy ze dne 29. března 1928 a ze dne 9. prosince 1927, podle nichž nabyli žalovaní od žalobce dlužníka Josefa Č-a nemovitostí a podle nichž bylo pro ně vloženo vlastnické právo, jsou proti němu bezúčinné a žalovaní že jsou povinni zaplatiti žalobci náklady na výživu přisouzené mu proti dlužníku Josefu Č-ovi rozsudkem ze dne 25. února 1928, a to po dobu, pokud postačí pozůstalostní jmění zemřelého dlužníka po případě podíl připadající na žalobce. Avšak tato část žalobního nároku neodpovídá zásadám odpůrčího řádu, jakž žalovaní vytkli v žalobní odpovědi, na jejíž obsah se odvolali v přednesu při ústním jednání. Z ustanovení §§ 12 a 13 odp. řádu vyplývá, že věřitel, který se pokládá za zkrácena zcizením nemovitého majetku dlužníkovy, může požadovati pro sebe jen to, co odporovatelným jednáním z dlužníkovy jmění bylo zcizeno, a to jen potud, pokud jest toho třeba k jeho uspokojení, a není-li to možno, má mu odpůrce dáti náhradu. Může proto plnění, které by nepřesahovalo účel vytčený v § 13 odp. řádu, záležitosti při zcizení nemovitostí v tom, že nabyvatel věci musí dopustiti, by věřitel vedl exekuci na tuto věc, tak jako by nebyla zcizena. Na toto plnění má zníti žalobní prosba. To však žalobce v tomto sporu nežádá, nýbrž domáhá se jen toho, by mu žalovaní platili výživné, k němuž byl odsouzen dlužník Josef Č. K tomu však podle předpisu odpůrčího řádu práva nemá, neboť § 17 poskytuje jen odporovateli odpůrci, žalovaným, právo, že se mohou sprostiti odpůrčího nároku příslušejícího odporovateli podle § 13 odp. řádu, tím, že uspokojí pohledávku, která přísluší odporujícímu věřiteli proti dlužníku. Ježto odpůrčí žaloba jest svou povahou jen žalobou o plnění a důsledkem toho nebylo ani podle § 12 odp. řádu zapotřebí k posouzení věci návrhu uvedeného v první větě žalobní prosby, by totiž byla vyslovena bezúčinnost trhových smluv proti žalobci, byla právem v nižších stolicích zamítnuta žaloba s celou svou konečnou prosbou (rozhodnutí čís. 5354 a 8151 sb. n. s.).

Čís. 10843.

Jde o vyrovnání podle poslední věty § 1395 obč. zák., poukázal-li postupitel dlužníka, by plnil třetí osobě. Lhostejno, že dlužník splnil poukaz v době, kdy již věděl o postupu pohledávky.

(Rozh. ze dne 3. června 1931, Rv I 819/30.)

Josef B. postoupil svou pohledávku za žalovanou firmou dne 30. listopadu 1927 žalující firmě. Žalovaná firma byla vyrozuměna o postupu teprve dne 7. února 1928. Dne 13. ledna 1928 vyrovnala se žalovaná firma s Josefem B-em tím způsobem, že Josef B. poukázal žalovanou firmu se souhlasem jejím i firmy Josef K., by dala Jaroslavu K-ovi šek k úhradě pohledávky firmy Josef K. za Josefem B-em. Žalovaná firma splnila tento